

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 124/2020
11.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Предраг Диковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Бојан Буха, адвокат из ... и Мирко Марић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3136/19 од 03.09.2019. године, у седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3136/19 од 03.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 504/17 од 14.05.2019. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати 180.000 CHF са каматом коју одређује Европска централна банка за швајцарски франак, почев од 07.12.2017. године до исплате, а све у динарској противвредност по средњем курсу НБС на дан плаћања. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 465.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3136/19 од 03.09.2019. године, жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је био власник фирме „ВВ“ ДОО ..., а тужени власник фирме „ГГ“ ДОО ..., која су са још два привредна друштва основала фирму „ДД“ ДОО. Дана 14.05.2008. године парничне странке су закључиле писмени уговор о зајму, којим су констатовали да тужилац позајмљује туженом 180.000 CHF, у циљу повећања основног капитала привредног друштва „ГГ“, чији је основач тужени, те је констатовано и да је саставни део овог уговора потврда Савезне управе царина о уношењу ефективног страног новца у наведеном износу, која је издата 14.05.2008. године. Уговор су потписале обе парничне странке и то тужилац као зајмодавац, а тужени као зајмопримац, а истога дана када је потписан уговор тужилац је туженом предао новац на руке. Уговором није одређен рок враћања зајма, али је утврђено да су се странке усмено договориле да тужени позајмљени новац врати тужиоцу након две године. Тужени овај договор није испоштовао и новац није вратио тужиоцу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је међу парничним странкама, као физичким лицима, дошло до закључења писменог уговора о зајму, у складу са одредбом члана 557. Закона о облигационим односима. Тужени је овим уговором преузео обавезу да тужиоцу врати позајмљени новац, коју он није испунио у усмено уговореном року од две године, али ни до окончања овог судског поступка, па је побијаном одлуком правилном применом члана 562. став 2. ЗОО, обавезан да врати тужиоцу досуђени износ са припадајућом каматом од подношења тужбе, односно од тужиоцевог тражења да му се зајам врати, а све у динарској противвредности на дан испуњења обавезе (члан 395. ЗОО).

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије да зајам јесте утрошен у складу са наменом предвиђеном уговором о зајму - у циљу повећања основног капитала привредног друштва „ГГ“, да је тужени као оснивач овог привредног друштва исто без накнаде пренео у својину БЂ, а који је потом исту пренео, такође без накнаде, на фирму „ВВ“ чији је једини власник тужилац, али налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Наиме, права и обавезе које странке остварују у парници (активна или пасивна страначка легитимација), представља материјално-правни однос странака према предмету спора, односно према праву које представља предмет тражене правне заштите и због које је парница покренута. То значи да је тужилац активно легитимисан ако је носилац права које је предмет спора, односно када из материјално-правног односа, из кога је настао спор, произлази његово право да захтева утврђење неког права, извршење неке чинидбе или трпљење, а тужени је пасивно легитимисан ако из истог односа произлази његова обавеза да трпи или изврши оно што тужилац има право захтевати.

У конкретном случају, уговор о зајму су закључили тужилац, у својству зајмодавца и тужени као зајмопримац, дакле као физичка лица, што значи да су и права и обавезе из овог уговора, применом члана 148. став 1. ЗОО, настала за парничне странке као уговорне стране, без обзира на евентуална међусобна права и обавезе привредних друштава чији су они били основачи, па тужилац може основано тражити од туженог извршење обавезе коју је уговором о зајму преузео, а то је да му позајмљени износ врати.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић